

1. Op de vlucht

De eerste zonnestralen prikken moeizaam door de flarden nevel heen. Het belooft een zonnige dag te worden. Momenteel is het nog behoorlijk fris, maar langs de kant van de verharde weg staan de krokussen klaar om open te springen.

‘Je bent het boek toch niet vergeten?’ vraagt de prinses voor de zekerheid.

‘Ik heb het veilig opgeborgen in mijn rugzak,’ antwoordt Tom.

‘En toch is het vreemd dat de ophaalbrug was neergelaten en de poort wagenwijd openstond. De vijand had zo binnen kunnen stormen. Er waren zelfs geen soldaten!’ merkt de prinses op.

‘Wellicht is Safir met een offensief bezig. Hij wil het laatste restje verzet toch uitroeien? De kans is groot dat hij alle legers heeft verzameld om de aanhangers van koning Godfried te verpletteren. Misschien was het leger vanochtend, net voor ons uit, vertrokken en stond daarom de poort open.’

‘Tja, het zou best kunnen. Mijn vader was inderdaad bezig met de planning van een grote militaire operatie. Toen ik hem vroeg naar de verovering van de Dillenburg, vertelde hij trots over zijn strijdplan. Hij noemde zijn aanvalsplan het voorjaarsoffensief.’

‘Het is trouwens ook erg rustig op deze weg. Je zou toch heel wat verkeer verwachten op deze hoofdweg naar de Dillenburg. Toch niet iedereen in het Koninkrijk slaapt uit?’ grapt Tom.

De prinses kijkt om zich heen. ‘Je hebt gelijk. We zijn nog geen mens tegengekomen. Waar gaan we eigenlijk naartoe?’

‘Die vraag stelde ik ook een keer aan Jacob. Weet je wat hij toen antwoordde? Hij zei op filosofische toon: “De weg leidt mij.”’

‘En als de weg nou de verkeerde kant op leidt. Hoe weet je dat dan?’

‘Ik heb geen idee. Ik snapte er niets van. Op dit moment kunnen we volgens mij het beste via de hoofdstad reizen. Als Safir ons gaat zoeken, zal hij soldaten naar de achterafweggetjes sturen. Ik vermoed dat hij niet verwacht dat wij de hoofdwegen volgen. Bovendien kunnen we in Sint Lisebergen opgaan in de massa, waardoor we praktisch onvindbaar zijn.’

‘Prima plan. Ik hoop dat jouw Jacob eveneens “aanvoelt” waar we ons bevinden. Uiteindelijk is hij de enige die het boek begrijpt.’

‘Laten we het hopen.’

Zo hobbelt de kar rustig voort over de hoofdweg. Voor hun gevoel hebben ze de ellendige Dillenburg ver achter zich gelaten en rijden ze een hoopvolle toekomst tegemoet. De rest van de reis keuvelen ze over van alles en nog wat, of ze staren zwijgend voor zich uit en

genieten met volle teugen van hun herwonnen vrijheid.

De twee beste generaals van Safir volgen in een comfortabele koets Tom en de prinses op gepaste afstand. Ze weten heel goed wat hen te doen staat. Zolang ze het tweetal niet uit het oog verliezen, loopt hun missie op rolletjes.